

Jucării stricate

”Cine nu are un bătrân, să își cumpere!”, așa spun vorbele înțelepte ale unui proverb românesc. Astfel, fiecare persoană care are alături pe cineva în etate (după cum le place multor vârstnici să se prezinte) le observă fiecare element definitoriu, ajungând să pună în balanță toate punctele forte și slabe, ajungându-se la un moment dat să le vadă numai pe cele slabe.

La început se bucură că au un ajutor, un sprijin, o resursă de sfaturi utile, însă cu trecerea anilor ajung să deprecieze și să devalorizeze tocmai pe cei care le-au dat viață. Da! Mulți oameni își abandonează părinții și bunicii în azile și spitale, amintindu-și de ei doar atunci când sunt căutați de oficialități pentru a-i informa de decesul respectivilor.

Poate mulți care vor citi aceste rânduri și se vor recunoaște în cele descrise anterior se vor scuza în sinea lor, într-un grup, în public, în funcție de ocazie, spunând că bătrânii îi încurcă, sunt foarte greu de îngrijit, îi enervează sau pur și simplu nu au timpul necesar dedicării îngrijirii și câte alte lucruri similare. Însă, realitatea crudă este aceea că persoanele ”nominalizate” oferă ultima lovitură, prin internarea rudelor aflate în dificultate, în spitale de psihiatrie și azile, uitându-le acolo, însă încasându-le veniturile modeste. Nu spune nimeni că este ușor să ai grijă de o persoană vârstnică, cu dizabilități sau dificultăți, însă e păcat să fie abandonată ca pe un lucru stricat.

Am crescut auzind în jurul meu că la bătrânețe dai în mintea copiilor. Poate așa și este, dacă este să analizăm din punct de vedere al deteriorării cognitive, al condițiilor medicale și a slăbirii organismului. Nimeni nu cunoaște ziua de mâine, nimeni nu știe ce și cum va ajunge și cât va mai respira pe Terra. Însă, indiferent de destinul predestinat, fiecare om este unic în felul său și are drepturi și obligații. Însă în primul rând are dreptul la viață și la demnitate.

Poate că are o parte din vină în afecțiunea medicală de care suferă, sau poate că nu. Nu suntem în măsură să judecăm pe nimeni. Doar cel de Sus o va face. Însă avem obligația de a-i ajuta pe cei nevoiași, mai ales când la mijloc sunt grade de rudenie. Este condamabil când un bătrânel sau o bătrânică sunt abandonați într-un spital de psihiatrie, dorind cu ardoare să audă vocea și să mai vadă chipul celor cărora le-au dat viață, iar în schimb primesc doar ajutorul și sprijinul echipei medicale.

Nu spune nimeni că e ușor să îngrijești o persoană în etate, cu diferite afecțiuni, de natură psihică, fizică etc., însă ar trebui de luat în considerare faptul că aceste suflete suferinde poate s-

au chinuit la timpul și rândul lor, crescând copiii, în timpuri și condiții nu tocmai prietenoase. Poate ei nu s-au sfiit să meargă pe un drum de greutate și sacrificii de dragul copiilor. A nu se interpreta aceste rânduri în primul rând ca un reproș, ci mai degrabă ca un semnal de alarmă.

Este adevărat că sunt și cazuri în care îngrijirea efectivă la domiciliu a pacienților vârstnice și cu afecțiuni psihice este foarte dificilă sau, în unele cazuri imposibilă, însă nu aruncați cu pietre în bolnav. Este suficient că e lovit de viață prin faptul că nu mai este prezent și conștient în actualitate. Nu mai e necesar să fie aruncați ca pe niște jucării stricate, la gunoi. La fel de adevărat este că nu se mai pot repara, însă pot fi tratați cu demnitate și respect. Iar dacă îngrijirea lor la domiciliu este imposibilă, o vizită în incinta medicală din când în când (nu o dată pe lună/trimestru/semestru/an) ar fi indicată.

Așa cum copiii mai folosesc unele jucării care s-au stricat, nerenunțând la ele, considerând că încă mai sunt bune, până la deteriorarea totală, tot așa sunt și bătrânii din situația descrisă mai sus. Nu îi aruncăm la gunoi, abandonându-i într-un spital sau cămin și amintindu-ne de ei când le vine pensia sau când sună personalul medical anunțând decesul. Este jignitor, umilitor, inuman și superficial la nivel de omenie. Indiferent de condițiile medicale inexistente acasă, un pacient internat, conștient de membrii familiei, se va bucura întotdeauna de vizita unui copil, a unui nepot, a unei rude...

Poate că nu toți cei care sunt în situația de a abandona un bătrân au muștrări de conștiință. Dar viața le demonstrează că au greșit, fiind la rândul lor abandonați, ca niște jucării stricate, de proprii copii...

Psiholog, Ema-Cornelia Chelaru